

чаши за чай застанало предъ него и попитало: „Какво ще заповѣдате, господарю?“

„Дяволъ да го вземе!“ — казалъ войникътъ „азъ съмъ ималъ чудесна запалка, съ която мога да получа, каквото пожелаая. Донеси ми малко пари!“ — казалъ той на кучето. И — пст! — изчезнало кучето; пст! — отново се появило то съ единъ тежъкъ вързопъ грошове между зжбитѣ.

Момченце

Картина отъ Максъ Обермайеръ

Войникътъ вече знаелъ, каква работа върши запалката: щракне ли веднъжъ, явява се кучето съ меднитѣ пари, щракне ли два пѣти, иде онова съ сребърнитѣ: щракне ли три пѣти, иде кучето съ златото. Сега той се отново премѣстилъ въ хубавата стая, облѣкълъ се въ нови дрехи и приятелитѣ му изведнъжъ пакъ почнали да го познаватъ — и всички толкова много го обичали!

Една нощъ той лежалъ въ леглото и си мислѣлъ: „Чудна работа: какъ ли човѣкъ може да види хубавата княгиня? Всички каз-

ватъ, че била много хубава; но каква полза отъ това, щомъ седи постоянно въ медния замъкъ съ високитѣ кули? Дали нѣкакъ не е възможно да ѝ види човѣкъ лицето? Кжде е моята запалка?“ И той ударилъ съ стоманата върху кремъка и — пст! — дошло кучето съ очи като чаши за чай.

„Наистина, сега е срѣднощъ!“ казалъ той, „но много би ми се искало да видя хубавата княгиня за малко“.

Кучето завчасъ изчезнало изъ вратата и, докато войникътъ да се опомни, видѣлъ го да се връща, а на гърба му седи княгинята и спи. Толкова хубава била тя, че всѣки, който я види, веднага познавалъ, че е истинска княгиня. Войникътъ не можалъ да се удържи да я не цѣлуе.

Отнесло кучето княгинята назадъ, а на следната утринъ, когато царътъ и царицата закусвали, княгинята имъ разказала, че презъ тая нощъ сънувала чуженъ сънъ за едно куче и единъ войникъ. На гърба на кучето яздилъ, а войникътъ я цѣлуналъ.

„Хубава история!“ — казала царицата. Презъ следната нощъ една отъ придворнитѣ трѣбвало да бди край леглото на княгинята, за да види, наистина ли сънува, или става нѣщо друго.

На войника се пакъ приискало много да

види княгинята; кучето дошло презъ нощъта, грабнало я на гърба си и съ всички сили се затичало къмъ хотела. Но старата придворна се набързо обула и изтичала подиръ кучето. Когато кучето влѣзло въ голѣмия хотелъ, жената си казала: „Сега вече знамъ, кжде ходи тя!“ — и написала съ тебеширъ единъ кръстъ на пѣтната врата. После се върнала въ замъка и легнала да спи. Следъ малко и кучето излѣзло да върне княгинята. Но, като забелязало, че на вратата има кръстъ, взело тебеширъ и сложило по всички пѣтни врати